

ת"פ 5852/05/12 - מדינת ישראל נגד מוריס כתב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 5852-05-12 מדינת ישראל נ' כתב

בפני	כב' השופטת הדסה נאור
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שרונה גדה
נגד	
נאשמים	מוריס כתב ע"י ב"כ עו"ד שני סגל

החלטה

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של שיבוש מהלכי משפט, על פי סעיף 244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בקשר לחקירה שהתנהלה נגדו בתחנת משטרת מסובים, במסגרת תיק פ.א. 263746/09 (להלן: "תיק החקירה").

2. לאחר קבלת כתב האישום וצילום חומר החקירה הגישה ב"כ הנאשם בקשה לקבלת חומר ראיות נוסף, לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") ועם תום ההליכים בבקשה זו ובטרם מתן תשובה מפורטת לכתב האישום, העלתה לפני טענה מקדמית, מכוח סעיפים 149(10) ו-150 לחסד"פ וביקשה לבטל את כתב האישום, שהוגש נגד הנאשם, מטעמים של הגנה מן הצדק, אותם פרשה בהרחבה.

3. בטיעוניה העלתה ב"כ הנאשם מגוון של נימוקים, שיש בהם, לטענתה, כדי להוביל למסקנה שהגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית עד כי יש בהם כדי להוביל לביטול כתב האישום.

להלן פירוט הנימוקים העומדים בבסיס הבקשה:

- הנאשם נעצר ללא קיומו של חשד סביר לביצוע עבירה על ידו ומכאן שמעצרו היה לא חוקי.
- נפגעה זכות ההיוועצות של הנאשם, לאחר מעצרו.
- חומר הראיות לוקה בחסר.

- ד. אכיפה בררנית - הגשת כתב אישום נגד הנאשם וסגירת התיק נגד מעורב דומיננטי אחר בפרשייה.
- ה. הנאשם כבר נשפט בגין האירוע נשוא כתב האישום.
- ו. הייתה הבטחה שלטונית שלא קוימה ולפיה לא יוגש נגד הנאשם כתב אישום נוסף בגין האירוע.
- ז. שיהיו ניכר בהגשת כתב האישום - דבר המקבל משנה תוקף לאור הנימוקים שלעיל ולאור התנהלות רשויות החקירה והתביעה לאורך ההליך כולו.
4. בכתב הטענות העלתה ב"כ הנאשם גם את תגובתו של הנאשם לאישום, כפירתו וטענתו כי לא היה בכוונתו לעשות מעשה על מנת להכשיל את תקינותו של ההליך הפלילי וכי רק בדיעבד הבין שנפל קורבן למעשה מרמה אותו רקמו יחדיו שני המעורבים הנוספים בפרשה, שנגד אחד מהם הוגש כתב אישום ונגד השני - לא.
- ברי לכל כי אין מקומה של טענה זו במסגרת טענות מקדמיות בכלל ובמסגרת טענה של הגנה מן הצדק בפרט ודינה להתברר במסגרת ההליכים הפליליים המקובלים להוכחת/הפרכת עובדות כתב האישום.
5. מה דינם של הטעמים האחרים שמנתה ב"כ הנאשם במסגרת טענתה לביטול כתב האישום? בכך אדון להלן.
6. **לעניין הטעמים המפורטים בסעיף 3(א)(ב)(ד) - אלה טעונים הוכחה וככאלה מקומם בשלב הסיכומים לאחר שמיעת כל הראיות בתיק.**
- לעניין הטעם המפורט בסעיף 3(ג) -** ב"כ הנאשם הגישה, כאמור לעיל, בקשה לגילוי חומר חקירה, עפ"י סעיף 74 לחסד"פ ובקשתה התבררה בפני שני מותבים. בסופו של יום הגיעו הצדדים להסכמה לגבי מרבית רכיבי הבקשה והרכיבים שנותרו במחלוקת הוכרעו על ידי כב' השופט שמואל מלמד בהחלטתו מתאריך 19.6.13, שלא ראה לנכון לאפשר לב"כ הנאשם לקבל לעיונו את חומר הראיות שנותר שנוי במחלוקת.
- משקבע בית המשפט מה שקבע בעניין חומר חקירה, לא מצאתי לנכון להידרש לעניין זה במסגרת הבקשה המונחת לפניי ולא ניתן לראות בחומר הראיות שלא הועבר לעיון ההגנה, עפ"י החלטת בית המשפט, עילה לביטול כתב האישום מטענת הגנה מן הצדק.
- לעניין הטעם המפורט בסעיף 3(ה) -** לטענת ב"כ הנאשם למעשה חקירת האירוע כולו, הן חקירת עבירת הזיוף, עליה נשפט הנאשם, והן חקירת עבירת השיבוש מהלכי משפט, עליה הוא עומד לדין עתה, מוצו עד להגשת כתב האישום הראשון בזמן ומכאן שראוי היה להגיש כתב אישום אחד בגין האירוע כולו.

לטענתה, פיצול כתבי אישום בגין אותו האירוע אינו ראוי ופוגע פגיעה קשה בנאשם עקב חשיפתו של הנאשם להליך הפלילי פעמיים, כאשר ראוי וניתן היה לכרוך את העניינים לכתב אישום אחד ולסיים את עניינו של הנאשם בפעם אחת תוך מיצוי זכויותיו ומתן האפשרות להקל בעונשו.

לטענת ב"כ המאשימה מדובר בשני תיקים נפרדים ובמעשים שונים. ברישום הפלילי מופיע אמנם בשני התיקים תאריך זהה של ביצוע העבירה, אך מלבד זאת, המדובר בשני תיקים שונים ובעבירות שונות.

מדובר בשתי עבירות שונות - האחת זיוף השנייה שיבוש מהלכי משפט - ועל כן לא קמה לנאשם טענה של "כבר נשפטי". היה וההליך שלפניי יסתיים בהרשעת הנאשם ויתברר כי ניתן היה להגיש כתב אישום מאוחד ואולי אף ראוי היה לעשות כן, יהיה לכך משקל בשלב גזירת הדין.

לעניין הטעם המפורט בסעיף 3(ו) - לטענת ב"כ הנאשם, בתיק הראשון, במסגרת הסדר הטיעון, אליו הגיע הנאשם, באמצעות ב"כ דאז, עם לשכת תביעות, הוסכם כי יוצהר לפרוטוקול ביהמ"ש שלנאשם אין עבר פלילי או תיקים פתוחים.

עוד הוסיפה וטענה כי בהתאם למוסכם הצהירה באת כוח הנאשם דאז, בשלב הטיעונים לעונש שלנאשם אין עבר פלילי או תיקים פתוחים וביהמ"ש התייחס להצהרה זו כחלק משיקוליו לקבל את עמדת ההגנה לעונש.

טענה נוספת שהעלתה ב"כ הנאשם, בהקשר זה, היא כי אכן נפתחו נגד הנאשם שני תיקי מב"ד בגין האירוע שבבסיס כתב האישום ואף עולה מהרישום הפלילי, שהיה נכון למועד הדיון בתיק הראשון, שתיק אחד הועבר לתביעות והשני לפרקליטות, אך חומר החקירה, הנוגע לעבירה של שיבוש מהלכי משפט, לא הועבר לידיעת ב"כ הנאשם דאז, שאף פנו לרשויות התביעה ועדכנו כי נפתחו נגד הנאשם שני תיקים פליליים באותו עניין בשגגה. רשויות התביעה לא רק שלא העמידו אותם על טעותם, אחדו את התיקים וצרפו את כל החומר הרלוונטי, אלא אף הסכימו לכך שמדובר באותה הפרשייה ולכן התיק בפרקליטות ייגזר. את כל אלה מבקשת ב"כ הנאשם ללמוד מפרוטוקול הדיון בתיק הראשון, מתאריך 12.12.10, ולהסיק מכך שמדובר בהבטחה שלטונית.

ב"כ המאשימה ביקשה לדחות טענה זו. לגרסתה לא הוצגה לנאשם במסגרת ההליכים בתיק הראשון כל הבטחה להימנע מהגשת כתב אישום נוסף בפרשה. הסכמות ככל שהן קיימות צריכות לבוא לידי ביטוי בפרוטוקול ובפרוטוקול לא נרשם שהמאשימה מצהירה שאין לנאשם מב"דים נוספים.

כמו כן הוסיפה, שהעובדה שתיק פתוח נוסף מצוי בידי הפרקליטות היה ידוע לב"כ הנאשם דאז, מתוך עיון ברישום הפלילי שלו.

עיון בהתכתבות בין ב"כ הנאשם דאז לבין רשויות התביעה מלמד כי אמנם ב"כ הנאשם, שם, העלתה בפני רשויות התביעה את הטענה שנפתחו לנאשם שני תיקי מב"ד באותו יום בגין אותו אירוע, כנראה בשגגה, ובפרוטוקול הדיון אף טענה שאין לנאשם תיקים פתוחים נוספים. אולם, בשני המקרים אין כל התייחסות של המאשימה לטענות אלה וודאי שאין הבטחה מפורשת שלא יוגש נגדו כתב אישום נוסף בגין אותו אירוע.

האם ניתן לראות בשתיקת המאשימה לטענות ב"כ הנאשם, בתיק הראשון, משום הבטחה מכללא?

נדמה לי שיהיה זה מרחיק לכת לטעון זאת, שעה שגם ב"כ הנאשם הייתה מודעת לקיומו של תיק נוסף בפרקליטות ולא עשתה כל ניסיון לברר את טיבו. אין בכל אלה כדי לנקות את המאשימה מאחריות לאי בירור טענות ב"כ הנאשם ומאי התייחסות מפורשת לטענותיו ואין ספק שיהיו לכך השלכות בשלב מתן גזר הדין, אם בסופו של יום ימצא הנאשם אשם בביצוע העבירה המיוחסת לו בתיק שלפניי.

על פי הלכת ברוביץ גם אם מתקבלת הטענה של הגנה מן הצדק, הסנקציה של ביטול כתב אישום שמורה רק לאותם מקרים בהם העוול שנגרם לנאשם, מהתנהגות רשויות החקירה או התביעה, זועק עד כי לא ניתן לרפא את הפגם בדרך מתונה יותר מביטול כתב האישום מעיקרו.

לעניין הטעם המפורט בסעיף 3(ז) - בפי ב"כ הנאשם טענה כי כתב האישום הוגש בשיהוי ניכר שכן האירוע, נשוא שני כתבי האישום, התרחש ביולי 2009. כתב האישום בתיק הראשון, שייחס לנאשם עבירת זיוף הוגש ביוני 2010 והנאשם הורשע בדצמבר 2010. תיק החקירה בחשד לעבירת שיבוש מהלכי משפט הגיע לפרקליטות בחודש נובמבר 2010 וכתב האישום הוגש רק בחודש אפריל 2012.

לכך השיבה המאשימה כי אין המדובר בשיהוי שכן פרק הזמן, שחלף מאז שהתיק הגיע לפרקליטות בחודש נובמבר 2010 ועד שהוגש כתב האישום בחודש אפריל 2012, עומד בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה ואינו מהווה שיהוי.

מאחר שהגשת כתב האישום לא חרגה ממתחם הזמן שנקבע בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה להגשת כתב אישום, לא ניתן לראות בחלוף הזמן עד הגשת כתב האישום שלפניי עילה לקבלת הטענה של הגנה מן הצדק.

כאמור בהתייחסותי לחלק מהטענות האחרות, יש לחלוף הזמן משקל בשיקולי הענישה, אם תוכח אשמתו של הנאשם, אך אין היא מהווה, כאמור, נימוק לביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק.

7. לאור כל האמור לעיל אני דוחה את הטענה המקדמית לביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק, על כל חלקיה.

ניתנה היום, י"ח אדר ב תשע"ד, 20 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.